

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

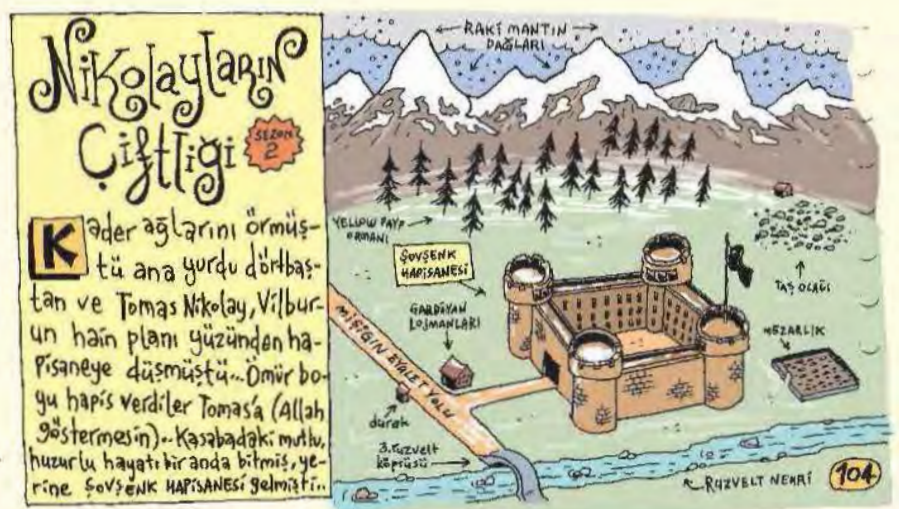
20 ŞUBAT ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/08 No: 599
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

Tayyip Erdoğan, tanzim satış noktalarında oluşan kuyruklar hakkında konuştu:
"İki tür kuyruk vardır, bir yokluk kuyruğu, iki varlık kuyruğu; bizimki varlık kuyruğu."

Merhaba.

Büyük bir heyecanla Tankut Ağabey'i aradım o gün. Çünkü Tankut Ağabey gibiler asla ama asla küçük bir heyecanla aranmazlar. Onlar hep çok büyük dev kocaman heyecanlarla aranır. Tankut Ağabey olmak böyle bir şeydir. Tankut Ağabey gibileri yaşatan da budur zaten. Heyecan saçmak. Heyecan saçmazlarsa mutlu olmaz, olamaz Tankut Ağabey gibiler. Yeni çıkan yepyeni kitabım "İstanbul'un Kuşları"nın lansmanına davet ettim Tankut Ağabey'i. Hayatımda da ilk kez lansmanım olacaktı çünkü. Altıncı kitabım, ilk lansmanım. Hadi bakalım. Zaten İstanbul'un Kuşları, birçok açıdan ilklerin kitabı. Sıfırdan hazırladığım ilk kitabım mesela. İstanbul'un Kedileri ve İstanbul'un Köpekleri de geliyor bu arada. Bu üçlemenin de ilk kitabı. Tekir Kitap'ın ilk yetişkin kitabı. Başka başka ilklerin de kitabı. Ve bana sorarsanız da yeryüzünün en güzel kuş kitabı. Heyecanlıydım Tankut Ağabey'i ararken. Çünkü Tankut Ağabey gibiler de öyle her yere davet edilmez, edilemezler. Fabrika, otogar, tersane açılışı gibi açılışlar, temel atma törenleri gibi törenler, sanayici iş insanları odasının yeni binasının kutlaması gibi devasa organizasyonlara davet edilebilirsin ancak Tankut Ağabey gibileri. Tankut Ağabey gibiler. Yine de aradım, davet ettim. Beni de sever çünkü Tankut Ağabey diye düşündüm. Kırmaz beni dedim. Kırsa da kırsın dedim. Tankut Ağabey'im o benim dedim. Canım Tankut Ağabey'im dedim. "Kurdele kesilecekse gelirim, yoksa şimdi hiç gelmeyeyim" dedi. Anlatmaya başladı. Çok yoğunmuş. Stuttgart'tan beraber iş yaptığı fabrikatör bir arkadaşları gelmiş. Tarabya'da teknedelermiş. Boğazi gezdiriyormuş arkadaşlarına. Misafir ediyormuş onları. Akşam da taverna kapatmış. "Kitabı benim yazıhaneye bırakır biriyile, sen de gelme, hafta sonu açılırım yine tekneyle, boğazın tam ortasında okurum, bir yandan da yelkovanları yunusları izlerim, iyice kafasına girerim, içtenlikle tebrik ediyorum yavrum seni" dedi. Sonra da "Bambu tüccarı Ruşen Beylerin yalısına yaşıyoruz şu anda, aman çarpmayalım, ha bu arada çelenk yollayayım kitabının tanıtımının olacağı yere, adres gönder" dedi, kapattı telefonu öyle. Mutluydum o anlarda. Hem de çok mutluydum.

Bazen de böyle insanın gelecekteki en muhteşem anısı çalınıyor ya, işte ben buna çok üzüliyorum. Geçende de oldu bak. Pizza söylemişim eve. Ama nasıl da özenmişim. Dünyanın en güzel pizzasıydı. Yarısını hemen gömdüm. Diğer yarısını da Özlem'ime bıraktım. İştin gelince yesin dedim. Ama bir yandan da inşallah yemez de geri kalanını da ben yerim diye içimden geçirdim hep. İnşallah ama inşallah yemez dedim. Özlem geldi sonra eve. Geç geldi ama. Pizza yer misin dedim. Yemem dedi. Sevindim. İçimden içimden ayı gibi sevindim. Oh dedim. İşte bu be dedim. Süper bir olay lan bu dedim. Çok sevindim. Özlem'im yattı uyudu sonra. Ben de dedim ki, şimdi geç oldu, sabah gömerim pizzanın geri kalan kısmını da, resmen o olur dedim. O olur da o olur dedim, o olur da o olur dedim. O olur dedim. Sonra ben de film izliyordum, uyumuşum. Uyandığımda Özlem yoktu. İşe gitmişti. Aklımda tek bir şey vardı, pizza. Yarım pizza. Dünyanın en güzel yarım pizzası. İyice demlenmiş, fermante olmuş, mayalanmış. Her şey olmuş bir yarım pizza'dan bahsediyorum. Kalktım yatağımdan ayağa. Dikeldim. Pizza'ya doğru yürümeye başladım. Bu arada çok küçük bir ihtimal, Özlem sabah yemiş de olabilirdi pizzayı. Kendimi bu acı gerçekliğe de hazırladım. Olur mu olurdu çünkü. İnsan çünkü bu, bilemezsin. İnsanın akşamı sabahına uymaz.

Açtım mutfağın kapısını. Oradaydı işte. Oradaydı gönlümün efendisi derler böyle insanlar için. Hey yavrum heyime benim. Dün tam bıraktığım yerdedi. Soslar da tam bıraktığım yerde kutusunun üzerinde. İyice yükseldim. Let's eat pita dedim. Pizza da demedim, pita dedim. İyice havaya girdim. Kendimi o dünyanın en muhteşem anını yaşarken hayal ettim. Ağzımın içinde pizza dönmeye başladı bile. Kokusu burnuma geldi. Her şey çok canlıydı. Kutuyu açtım ki bir de ne göreyim. Pizza yok. Uçmuş. Kenarları var. Nazire yapar gibi. O an anladım ki, bu bana Özlem'imın yaptığı bir oyunmuş meğersem. Hayallerimi çalmak istemiş. Soslara mesela hiç dokunmamış. Çünkü bitmiş ya da azalmış soslar, pita'yı ele verebilirdi. Kutuyu da aynı aldığı yere aynı açısıyla bırakmış. Otuz derece kuzeye bakıyordu çünkü pizza. Nasıl yıkıldığını anlatamam. Ve o anlarda Özlem'in iş yerinde kahkahalarla güldüğünü biliyordum. Duyar gibi oldum. Kilometrelerce ötelemlerden cınladı kulağımda sanki. Off, her şey çok berbat. Bir şeye bu kadar hazırlanmışken, ne bileyim, insan duvara çarpmış gibi oluyor. Ağladım. Bu acı başka türlü nasıl savuşturulabilirdi ki. Salona koltuğa koştum. Kapakladım kendimi koltuğa. Hıçkırık hıçkırık ağlamaya devam ettim. O gün hep ağladım. Aradan üç gün geçti, hala ara ara ağlarım. Çok zor bir şey çünkü. Bu çok büyük bir acı.

Hoşça kal.

"HEY"

23 Şubat Cumartesi / Kadıköy Bahane / Saat: 20.00 /
bilgi: 0216 345 54 49

DÜELLO

Sevmekten Utanmayın

(Utandığınızda daha utanç verici oluyor)

Çoğumuzun itiraf etmekte ya da gizlemese bile açıklamakta güçlük çektiği garip zevkleri vardır. Kimimiz

Japon reality showlarını izlemeye bayılır, bazımız wasabi sosuna banılmış herhangi bir şey gördüğü zaman illa ki alır. Klasik batı müziğinde barok dönem bestecilerinin birbirlerinden farkları üzerine, kimse dinlemese bile saatlerce konuşabilen adam üçüncü lig maçında tribünde marş söylerken kendinden geç (Ali Murat Hamarat), üniversitede "Proust ve Tarkovski eserlerinde sıkıntı" başlıklı bir lisansüstü semineri veren akademisyen gizli gizli Hızlı ve Öfkeli izler veya en sertinden metalcı, cep telefonu melodisi bile ace of spades olan biri nerede bir kına gecesinde "yüksek yüksek tepelere" türküsü söylense gözyaşlarını tutamaz. Tamam, bu sonuncusu benim. Gerçekten her "yüksek yüksek tepelere" çaldığında gözlerim yaşarır, "annesinin bir tanesini" hor göreceklermiş gibi gelir. Babasının bir atı olsa, binse de gelse, anasının yelkeni olsa açsa da gelse isterim. Hele kız "Hem annemi, hem babamı, ben köyümü özlerim," dediğinde koşa koşa köyüme gitmek isterim ki Bakırköylü bir insanım, mevcut hâlinde neyini özleyeceğim allasen? Kızım falan olsa yine neyse de, o türkü her çaldığında kendimi o kızağızın annesi, babası gibi görürüm. Valla şu hayatta gözlerimden yaş getiren iki şeyden biri Yüksek Yüksek Tepelere türküsü, diğeri de Erkin Koray'ın "Hümmeyrağ, Hümmeyrağ, nedir burcun Hümmeyrağ," diye şarkı söylemesidir. Bunlara galiba "guilty pleasure" deniyor.

"Albumün kapağını çizen aynı Ersin Karabulut gibi çizmiş maşallah."

Şimdi bu tür şeylerden zevk almanın iki türü var. İlki acı gerçeği kabullenerek "Yav yapacak bir şey yok, gönül bu, aka da konar boka da," diyerek böyle şeylere gönül verdiğini, aslında içinde gizli bir zevksiz barındırdığını kabullenmek. Ki bana kalırsa bu son derece normal ve üstelik kolay. Ben bu sayede oturup arka arkaya Hakkı Bulut'un Güzel Alsın Canımı filmini, Gelin Evi programını, Sarı Bıyıklı bir Gerçek Kesit'i ve hepsi yetmiyormuş gibi üzerine bir de cılat izleyebiliyorum. Bütün bunları yaparken hiçbir sorumluluk taşımıyorum, hiç gıcınmıyorum. Yapacak bir şey yok, tıpkı en sevdiğim türkücümüz Hakkı Bulut'un da söylediği gibi "ben buyum, ne köşküm sarayım ne servetim var, ne malım ne mülküm ne şöretim var. Size bir saltanat vaadedemem ki, yalnız böyle şeyleri seven temiz bir kalbim var." (Bu arada süper teknolojik stüdyoda yeniden kaydedilmiş versiyonu değil, Hakkı babanın ilk kaydettiği, ham hâli. Zaten Hakkı Bulut'ta garip bir durum var, süper şarkı yapıyor, sonra bir ara gidip onu tertemiz stüdyoda berbat bir şekilde bir daha kaydediyor. Biz o ilk hâlinin hastasıyız Hakkı Baba, biz derken ben ve Ayhan Hacfazloğlu yani yoksa sen yine bildiğin gibi yap.)

"90'lık kaset üretiminde yapılan bir hata ve karşınızda 100 dakika aralıksız müzik ziyafeti."

Ama bazı arkadaşlarımızdan, geçen gün yazdığım bu konudaki başka bir yazıdan sonra "Siz öyle diyorsunuz ama antropolojik olarak inceleme yapmak... Sosyolojik olarak okumak için... İletişim bilimleri açısından değerlendirme maksadıyla..." diye başlayan yirmi tane mail aldım. Maşallah, memleketin sosyal bilimcilerinin yarısı enmekli Safiye Tezge'yle Mükerrrem Bey gibi bütün gün oturup televizyon izliyor ve saha çalışmalarını, akademik araştırmalarını bu şekilde yürütüyor. Peki niye? Çünkü bir türlü kendilerine yediremiyorlar; bütün bu kötü zevke hitap eden şeyleri sıradan bir merakla izliyor olmayı kabullenemiyorlar. Bunların kimisi gazetede ki köşesinde sıradan bir televizyon eleştirmeni gibi ıvır kıvrı "Gelinim olur musun evinde şu yaşandı, Survivor adasında bu oldu," yazmayı kendilerine yakıştıramadıkları için dünyanın en banal televizyon şovları üzerine Adorno'culuk oynuyorlar, bu şovlar üzerinden hayatın anlamını çözmeye çalışır gibi yatıyorlar. Yok ulan yok işte. Buralardan çıkacak bir anlam da, bu anlam üzerine yapılacak anlamlı bir analiz de yok. Akademiye "Beyonce'nin şarkılarında güçlü kadın imajının Taylor Swift'le kıyaslanması" şeklinde bir tezla katkıda bulunuyorsanız biz oradan sizin sadece doğru dürüst konuları çalışmaktansa bütün gün teen pop dinleyen bir insan olduğunuzu öğreniyoruz. Akademiye tek katkınız kendi zevklerin hakkında oluyor yani.

O yüzden kasmayın abi, salın. Bakın beğenmeyene, izlemeyene müptezel eroinmanlar gibi "abi valla çok güzel, mutlaka izle/dinle/oku," falan demiyorum, onlar ne güzel kendilerini kurtarmış, en güzeli hiç başlamamak diye hiç girmemiş. Yalnız bu batağa saplananlar da kendilerini kurtaramıyorlarsa gözlemci gibi yapmayı bırakınlar artık ama ya. Yoksa bu gidişle ülkenin yarısı kendisini antropolog ve sosyolog ilan edecek, sonra televizyona çıkıp "bu sosyolojiyi anlamak lazım" diye abuk subuk, Sosyoloji 101'den borçlu geçecek cümleler kuracak.

GÜN GÖREN PAZARI VS. SADET. TİN.

ve SİNEM sıcak çikolatasını yudumlarken...

cihan kılıç

"En küçük olan elde etti
En büyük dayanak,
En hafif olan yükseldi
En yüksek yere doğru."
KAO ŞÖ - K'İ / 'Elektron'
şiririnden

● Meşhur anekdot, Pablo Picasso hızla yaptığı bir çizim için sağlam para isteyince, "Beş dakikalık çizim için bu para çok değil mi" tepkisiyle karşılaşır ve "Beş dakika değil, kırkbeş yıl artı beş dakika" cevabını verir. Bir inşaat firması, almış bu sloganı, reklamında kullanmış. "Sincap" benzeri bir ismi var markanın. Be arkadaş, taş-tuğla satan, nesneden geçinen sektörde, sana ne sanatçının orijinal deyşinden? Hayır, sanat tarihine geçen binalar yaparsın, anlarız; o da yok. Piyasa ne acı, nasıl her şeyi silip süpüren bir canavar, pes vallaha. Koca ressam, sanki büyük dedeleri bunların da sloganını alıp pişkin pişkin kullanıyorlar. "Yenilmez olanı yemek" piyasasının mesaisi...

● Osmanlı zamanının alemci kadınları, günlük hayatta rahatça demlenemedikleri için tuhaf çözümler bulurlarmış. Bunlardan biri de şu: Sandalla açılıp, Boğaz'ın ortasında rakı içmek. Güneşin altında, denizin ortasında, tokuştur ha tokuştur! Duyunca vay ki vay dedim...

● "Çingen" lakaplı arkadaşım, bir dönem bir kadınla takılmış, sonra da ilgilenmez olmuş. Kadın, bir zaman Çingen'in peşine düşmüş, arayıp sormuş fakat bizimki kurnazca kaybettirmiş izini. Akabide kadın, Çingen'in bir arkadaşına raslayıp, bizimkini sormuş, ortadan kaybolduğunu anlatmış. Arkadaş "Çingen'in başına geleni sorma, çok tuhaf bir hastalık geçiriyor. Kadıncağız üçüce

meraklanıp ne olduğunu sormuş. "Küçülme hastalığı bu" demiş, "günden güne küçülüyor Çingen" demiş. Kadın "Nasıl yani, eriyor mu yani" diye sormuş. "Erime merime yok, sadece küçülüyor, aynı oranda ufalıyor, n'apsalar durduramıyorlar" demiş. Kadın çok üzümüş. "Son gördüğümde cüceye yakındı, sana o halde görünmemek için ortadan kayboldu" demiş hain arkadaş. Kadın mahvolmuş, ağlamış. Nice sonra, tesadüfen Çingen'e raslayınca, küçülme mühlüm görmeyen kadın, çok sinirlenmiş. Ne acı, arkadaş çevrem var lan benim...

● Memleketimizin eski zamanlarında erkekler genellikle iki isimliydi. (Misal: Ömer Faruk) Soyadı kanununu takiben ilerleyen modern zamanımızda, artık kadınlar genellikle üç isimli. (Misal: Selin Sevişir Karabatak) Her çağ, kendi gerçeğini dayatıyor, hepimize de yaşıyor. "Bişey bişey bişey" melodili kadın isimlerine alıştık mı, alıştık valla hafız...

● Mephisto Kitabevi'nde direniş var! Solcu ve duyurlu bir patron imajını yıllardır nakde dönüştüren Mephisto Kitabevi patronu, bu imajının arkasına saklanarak her şubesinde sömürü koşullarını alabildiğine derinleştiriyor. Son dönemde Kadıköy ve Beyoğlu şubelerinin ardından Beşiktaş şubesinde de işten çıkartılma yapıyor. İşçiler buna yanıt olarak Beşiktaş'taki

mağazanın önünde eyleme geçerken, yurttaşlardan da destek görüyor. Her gün saat 16.00 - 20.00 arasında mağazanın önünde bulunan işçiler burada bildirimlerini dağıtıyor ve direnişleri hakkında bilgi veriyor. Bu bilgileri "Patronların Ensesindeyiz" platformundan aktardım. Kapitalizmin 'şeytanı' Mephisto'ya karşı elbette işçilerin nurlu alın terlerini savunuyorum, kendi adıma...

● Muharrem İnce: Cumhuriyet tarihinin en büyük yaz aşkı...

● Bir gemici arkadaşım anlattı, seferlerden birinde arkadaşım ikinci kaptanmış, kaptanın da yanında çok sevdiği maymunu varmış. Çok kurnazmış maymun, kaptanın yanında gayet sakin, uslu uslu dururken, kaptan olmadıgı zamanlar ortalığı fena dağıtıyormuş. Ne varsa kırıp döküyormuş, fiçileri deviriyormuş, yiyecekleri kapıp kaçıyormuş. İllallah demişler maymundan. Kaptana şikayet etmişler, inanmış, abartılı bulmuş çünkü maymun onun yanında alabildiğine munis, efendi duruyormuş. Kaptan kamarasına çekilince yine kaos! Nihayetinde canlarına tak etmiş, maymunun her gün sallanıp zıplayıp idman yaptığı yelken iplerini iyicene yağlamışlar, tuzaktan bihaber

maymun iplere donunur dokunmaz kaymış, cuppadanık denize düşmüş. Akabinde kurtarmışlar maymunu, büyük korku yaşadığı için yolculuğun devamında ortalarında görünmemiş hayvancağız, resmen inzivaya çekilmiş.

"Ayıptır" dedim dinleyince. Maymunun kaptanın yanında uslu durma kurnazlığı da ilgimi çekmedi mi, çekti tabii ki. Benzer davranışları çok insanda gördüm, insanlıktan çıkmışçasına kırkocu ve de yalakaydılar, "dehşetengiz dehiz yarasaları" desem daha doğru...

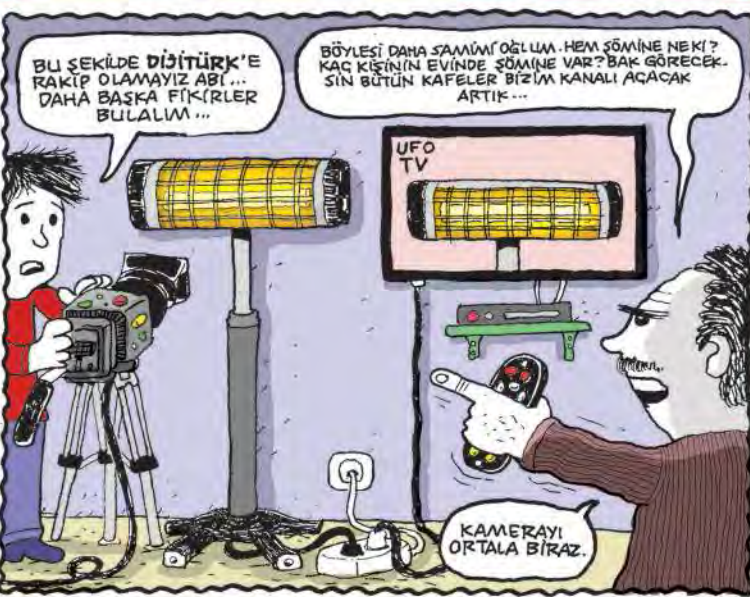
● Başrollerinde Deniz Çakır ile Erkan Petekçaya'nın olduğu diziyi seyredeceğime, herhangi bir ansiklopedi cildi bulup okurum, pek daha iyi...

● Bir zamanlar Almanya'da almanca konuşmak aşığılanma sebebiymiş, yüksek sınıfa ait insanlar latince konuşma ve yazma özentisine tutulmuşlar. Hatta ve hatta, İmparator V.Karl, sadece atlarıyla almanca konuşacağına yemin etmiş. Bu enterasan bilgiye, Ömür Uzel'in "Tarihe Geçmiş Savunmalar" adlı kitabında rastladım. Mükrekkep yalamış, kalem oynatmış herkesin kütüphanesinde illa ki bulunması gereken, şahane bir derleme kitap. Henüz bitirmedim, tamamını okuduktan sonra yine bahsedeceğim. (Dayanamadım, bir detay daha: Savunmasında "Zeus hakkı için", "Hera hakkı için" diyen Sokrates'in bir ara da "Köpek hakkı için" demesi komiğime gitti. Sokrates'in Savunması'nı daha önce okuduğumda da aynı yer dikkatimi çekmişti Tam cümle şu: "Köpek hakkı için, bütün o araştırmalarında baktım, asıl bilgisizler, bilgilidir diye tanımış olanlar!")

● Karşılaştırmalı Edebiyat: "Çok uzaklardayım yazarken, döndüğümde çoktan gitmişim." - Pablo Neruda... "Uzak diyarlarda evli barklı." - Sezen Aksu

Duyuru: "Vedat Bey'in Görkemli Hayatı" adlı kitabım, Karakarga Yayınları'ndan çıktı.

Mustafa Satıcı

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

BU BUDUR

Cem Gıda

"Başka marka yok mu?" diye sordum. "Yok!" dedi. Biraz sinirliydi. "Bunlar çok büyük, o yüzden sordum," dedim. "Keseriz, istediğin kadar alırsın," dedi. Suratında, bir seri katilin son kurbanına ölümü hissettiren donuk yüz ifadesi vardı. Dolapta duran kangallara bakarak, "Tamam, keselim," dedim. Verdiği sözü

hemen unutup, "Bak burda kesilmiş var," diyerek, peynirlerin arkasından halk arasında "köpek kakası" diye tabir edilen buruşuk bir sucuk parçası çıkardı. Üzerinde marka etiketi yoktu. Havaya kaldırıp gösterdiği bu sucuk, benden önce sucuk kestiren en az 3 kişiden arta kalan son parça olmalıydı. Sucuğa dördüncü olmak canımı sıktı, keşke bu kadar geç kalmasaydım, diye düşündüm. Bana vaat edilen son parçaya olan güvensizliğim onay vermemi geciktiriyordu. O an, aristokrat bir ses tonuyla, "Hayır! Onu istemiyorum, lütfen yenisinden keser misiniz?" demeyi çok isterdim, ama yaşadığımız gerginliğin büyümesini göze alamadım. Yine de can havliyle, "O da mı Apikoğlu?" diye sordum. Cevabı derhal yapıştırdı: "Apikoğlu'ndan başka sucuk satmam!" Neden bu kadar sinirliydi? Bu neyin isyanıydı? Milyon dolarlık yatırımlarla entegre tesisler kuran Pınarları, Aytaçları, Polonezleri ve onların tesis içinde boneyle dolaşan çalışanlarını düşündüm. Onları neden istemiyordu, onlar da çok emek veriyorlardı sonuçta. "Tamam, onu alayım," dedim. Biraz rahatladı. Buruşuk parçayı kağıda sararken sanki geçmişten bir şeyler hatırlamış gibi yine sinirlendi: "Apikoğlu'ndan başka sucuk yenmez!" Sesi çok net ve gürdü. O an, Apikoğlu dışındaki markalarda çalışan boneliler ürpermış ve nedenini bilmedikleri bir duyguyla kısa bir an gökyüzüne bakmış olmalılar. Aynı anda, makamlarında oturan Pınar, Aytaç ve Polonez genel müdürlerinin, başlarını ellerinin arasına alarak "Lanet olsun, bu o!" diye mırıldandıklarını tahmin ediyorum.

Nedeni belli olmayan büyük iddialar karşısında çaresiz kalır insan. Onlara "ama niye niye?" diye sorduğunuzda, sebep yerine daha sert bir sonuçla karşı karşıya kalırsınız. Anlamı olmayan, ama gücünden de asla fire vermeyen bir tür formüldür bu: "Yenmez diyorsam yenmez!" Sorgulamadan boyun eğeceksiniz. Kudret sahibi, "Bu budur!" diye haykırdığında, ayaklarının dibinde titreyerek "Evet odur," diyeceksiniz. Konu sucuk da olsa, bu budur.

Ev

"Kesinlikle o sucuğu yemem," dedi. "Ama niye niye?" diye sordum. "Yemem, diyorsam yemem!" diye kestirip attı. "Ya bu Apikoğlu, nasıl yemezsin?" diye ısrar ettim. "Ne belli, etiketi yok," dedi. Etiket benden önce sucuğu kestiren üç kişiden birinde olduğunu açıklamam zor olacağından, cevap vermek yerine marka övgüsüne devam ettim: "Sen naptın ya, Apikoğlu bu, Türkiye'nin en iyi sucuğu!" Yüzünü buruşturarak, "O nerden çıktı?" dedi. Cem Gıda'yı eve çağırırsam mı, diye düşündüm. O, sevgilimi Apikoğlu'na ikna etmeye çalışırken ben dükkana bakabiliyordum. Sonunda, "Yemezsen yeme!" diyerek, biraz küskün, biraz gururlu halka halka doğradığım sucukları tavaya attım. Apikoğulları tavada kızarıırken bir yaşlı gibi, "Yenmez mi bu bee," diye mırıldanıyordum.

Cem Gıda (Ertesi Hafta)

Sıfır kangalı dolaptan çıkardım. Bu sefer ilk kestiren bendim. Benden sonra gelip, "Burda kesilmiş var" haberini alacak 3 kişinin yüzünü hayal etmeye çalıştım. Keyfim yerine geldi. Paketleme esnasında, Cem Gıda'nın bana layık gördüğü parçanın etiketsiz olduğunu fark ettim. Keyfim kaçtı. Böyle durumlarda genelde kaderime razı olurum, ama can havliyle "Etiketli parçayı alacaktım ben aslında..." demeyi başardım. İsteğim pek normal gözüküyordu. "Evde etiketsiz sucuk yenmiyor, o yüzden" gibi bir söylemle durumu açıklamayı, hatta dilimi modern hayattan kurtararak, "Usta benimki manyak, nabıccaksın" gibi erkeksi bir çıkışla kendimi kurtarmayı çok istiyordum. Cem Gıda, "Bunu mu istiyorsun?" diyerek etiketli parçayı havaya kaldırdı. "Evet," deyip bu saçmalığa bir son vermem gerekirken, "O da çok büyümüş aslında," diyerek işleri iyice karıştırdım. Cem Gıda iç çekti, sonra "çattık" anlamında bir kafa hareketiyle paketi açtı ve benim ömür boyu kangalların arasında yaşasam çözemeyeceğim bu problemi (Fırat'ın önünde büyük olanı etiketli, küçük olanı etiketsiz iki parça sucuk var. Fırat, sucuğunun hem etiketli hem de küçük olmasını istediğine göre nasıl bir yöntem izlemeli?) inanılmaz bir hareketle çözdü.

Asansörde, Cem Gıda'nın büyük parçadan sıyrıp torbaya attığı Apikoğlu etiketini küçük parçaya giydirmeye çalıştım. Vakit yetmedi. Daire kapısının önünde devam ettim. Sonuç yüz güldürücüydü. Artık elimde küçük parça olmasına rağmen marka etiketli bir sucuk vardı. Başarımı pakete sararak kapıyı çaldım.

Ev (Kapı Açıldıktan 2 Dakika Sonra)

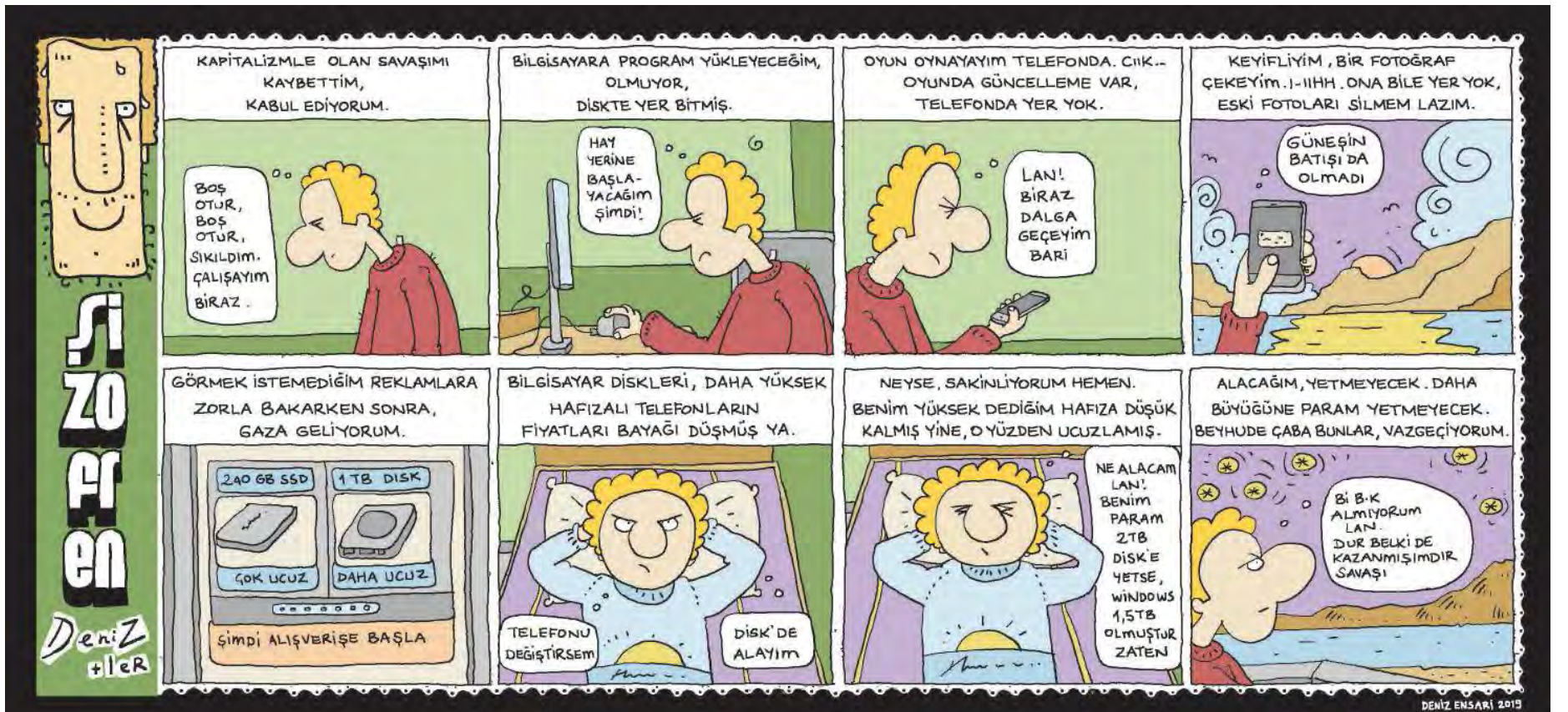
"Niye sucuğu kestirip duruyorsun, adam gibi pakette Pınar sucuk falan alsana," dedi. Sesi çok netti. O an, Apikoğlu Entegre Tesisleri işçilerinden bir uğultu yükselmiş ve içlerinden biri bonesini öfkeyle yere fırlatmış olmalı. "Apikoğlu'ndan başka satmıyor adam," dedim. "E başka yerden al o zaman, mecbur musun Cem Gıda'ya?" dedi. Kritik bir soruydu, içimde cevaplar büyüdü:

Bak sevgilim, insan baskı rejimlerinde itaat ettiğini zamanla sevmeye ve ona bağlanmaya başlar. Bağlandım ben ona. Baskı arttıkça liderine daha da çok bağlanan insanlar gibi bağlandım: Halkların Hitler'e, Stalin'e, Kim Jong Un'a bağlandığı gibi bağlandım. Evet, o belki bizleri tek markaya mahkum ediyor, ama bizim için en iyisini istediğinden yapıyor bunu. Hem de diğerleri gibi paketle göz boyayarak değil, üleştirile üleştirile yapıyor. O sadece bizi düşünüyor anladın mı, sadece bizi...

"Bir şey sordum, niye cevap vermiyorsun," dedi. "Tamam, ben karışmıyorum bundan sonra sucuğa mucuğal!" diye tersleyerek tartışmayı bitirmek istedim. "Bu adam niye başka marka satmıyor anlayamadım ben," dedi. Kızgınlığımdan fire verecek değildim. "Kendin sor!" diyerek bir kere daha tersledim. "Sorarım," dedi. Bir cumartesi akşamüstü, eve dönerken sigara almak için Cem Gıda'ya uğradığımızda gerçekten soracaktı.

Büyük Buluşma (Cumartesi Akşamüstü)

Özgüveni yüksek bireyler, ne kadar zorlu bir çarpışmanın arifesinde olduklarını fark etmezler. Sevgilim, sanki sıradan bir markete girmiş gibi rahat girdi Cem Gıda'nın kapısından. Birazdan yaşanacak iktidar savaşında taraf değil gözlemci olacağım için keyifliydim. Bir yanda, "Bu budur!" diye haykırdığında pusan müşterilerinden oluşmuş Apikoğulları kavmini yaratan kudretli Cem Gıda; bir yanda, alışverişlerde hakkını aramak konusunda boynu damarlı emekli öğretmenlerden aşağı kalmayan bir kadın. "İyi günler, bir Kent switch alabilir miyim?" dedi. Sonra sanki öylesine soruyormuş gibi, "Sucuk ne var sizde?" diye sordu. Gururla, "Apikoğlu," diye cevap verdi Cem Gıda. Hafifçe kafamı salladım. Sevgilim olan şahıs devam etti: "Neden Pınar sucuk falan getirmiyorsunuz?" İşler karışıyordu, işte şimdi gününü görecekti zavallı sevgilim. "İstiyorsanız getiririz," dedi Cem Gıda. "A-a!" dedim içimden. "Valla sevinirim," dedi dışından sevgilim. "Tabi, ne demek, hay hay," diye karşılık verdi Cem Gıda. "Hay hay mı?" dedim içimden, olanlara inanamıyordum. Önce devrik lider Cem Gıda'ya, sonra dönüp Apikoğulları'nı tek hamlede yok eden kadına baktım. Egemen güçler arasında sucuğunu bekleyen halktım.

ყაზან გიგან OKU

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bir çocuk olursunuz,
Yeniden öğrenmek için her şeyi / Aşkın okulunda"
Ebu Said Ebu'l Hayr (967 / 1049 Horasan)

DÖNÜŞ

İstanbul'un da en güzel yanı: "İstanbul'a dönmesi" (Bence yanı) (Ankara'nın en sevdiği yanını soranlara verdiği o meşhur cevap Yahya Kemal'in) Kendisine geri dönmek. Yeniden. Kaybedip kaybedip bulmak. Vapurun buğulu camlarından ağır ağır, sallana sallana yaklaşan Eminönü İskelesi. Bir batıp bir çıkıyor. (Elimi ısıtan çay) İskelenin damında, yağmur altında (hepsi de aynı yöne bakan) tıklım tıkıs, neredeyse omuz omuza martı grubu. Öylece kıpırtısız duruyorlar. (nereye bakıyorsunuz, dönüp ben de bakıyorum) Kurşuni bir gökyüzü. Bütün o kül renginin ortasında nasıl bir beyazlık o, hele o gagaların, ayakların portakala çalan sarısı. O nasıl bir sarı. (o aynı ton sarıya boyalı irili ufaklı,-- kimileri bir nefesli müzik aleti gibi kıvrık ağızlı--bir sürü bacaları vardı bunlardan önceki vapurların, ne hoştu, bitti gitti o da) İniyoruz. Çalkantılı, yeşilimsi deniz. Soğuk, sert rüzgâr. Işıl ışıl Mısır Çarşısı. Sanki İlk defa görüyorum.

"SEVGİLİNİN DÜĞÜNÜ"/EV

Hâlâ yağmur. Tıpır tıpır, tıp tıp camlarda. Denize çok çok, aşırı yakın, suya paralel uçuşan bir sürü martı.

(ne yapıyorlarsa, vardır bir bildikleri)

Hiç yükselmeden, mesafeyi koruya

koruya dönüp duruyorlar. (yine martı) Bir gezi

motorundan eğlenceli müzikler.

Yavaşça uzaklaşıyor ses. Önümdeki

laptopta ise çok acıklı şarkılar. Öyle

böyle değil. ("very very sad songs"

yazmış derlemeyi yapan--bir Hintli--

"Very very" mi? Hm

Güzel--) Eğlenceli

şarkılardan her zaman daha incelikli, daha karmaşık, daha derinlikli oluyor. İnce iş. "Anna Karenina"nın o

ünlü açılış cümlesi. "Mutlu aileler birbirine benzer, her mutsuz aileninse kendine özgü bir mutsuzluğu vardır"

Onda olduğu gibi işte. Daha alelade, daha sıradan, daha basit ; "mutluluk" Hakeza.

Şarkılarda da aynı. Ait oldukları filmlerden alınma sahnelerle

birlikte dönüyor şarkılar. Ekranda. Şarkıların en, en acıklılarına açık ara "sevgilinin düğünü"

yle ilgili olanlar. ("başkasıyla düğünü" tabii) O meş'um düğün. Sevilen, bir başkasıyla

evleniyor. O düğün işte. Yürek parçalayıcı. Başıma gelmişliği etmişliği yok, ama

herhalde bir insanın yaşayabileceği "en büyük acı" diye bilinen o diğer ünlü acıyla; "Evlad Acısı"yla kapışır. Rahat rahat. Yere

serer belki. En öldürücü/bayılıcı/kahredici/ paralayıcı şarkılar ona çünkü. "Sevgilinin Düğünü" Lime lime.

Kan revan. Şarkı rendeliyor insanı. Kıtır kıtır. Halbuki

Arthur Schopenhauer 1788-1860

"Evladı ölen insan" şarkısı pek pek nadir. Rastladım mı? (Eric Clapton'unkini hatırladım)Diğeri ama; istemediğin kadar; mebzul miktarda. (Hint filmlerinde sürüsüne bereket) "Düğün" ve "Cenaze" O ünlü ikili. En mutlu ve en acılı iki gerçeği. İnsan evladının. Vuslat

ve ölüm. Burdan buyrun, işte oynuyor: şarkının fonunda düğün sahnesi. Delikanlı gizlendiği yerden ağlaya ağlaya izliyor düğünü. Saç sakal birbirine karışmış. Üst baş paramparça. Bir yandan şarkıyı da söylüyor feryat figan. Herkes mutlu, gülüşüp oynayanlar edenler. Yeni damat: o da yakışıklı gibi ama, biraz tatsız tuzsuz. Ne bileyim işte. Bön. Ruhsuz sanki. Mal mal bakınıyor. Bir tek kız mutsuz. Gelin. Allı pullu ipekler içinde o. (Hint gelini) Süslemişler püslemişler. Başı önünde. Uzaktan gelen şarkıyı mı duyuyor bir an. "Düğün evinde oynanır, ölü evinde ağlanır" denmiş. Kim dinler. Delikanlı ağlıyor işte; düğün evinde. (Bizde de vardı o çeşit şarkılar. İlk

aklıma gelen Ferdi Tayfur'un ki: Müthiştir. "Ne o teller duvaklar gelin mi oluyorsun/ (...) Kime giyindin öyle hazırladın kendini" --bir diğeri: "Nikah Masası/ Ümit Besen" O da yine aynı temayı işler. Yalnız, aşık bu sefer

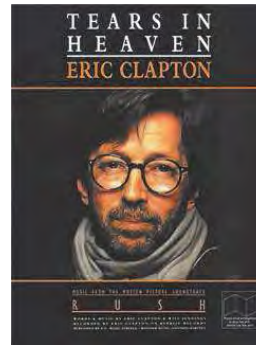
misli görülmemiş bir mülayimlik derecesine ulaşmış olarak karşımızda: "Nikahına beni çağır sevgilim/ İstersen şahidin olurum senin" --) Herneyse, Belki de gelmiş geçmiş en en akıllı/ bitirim/yüksek kavrayışlı insan evladı olan Schopenhauer bizim "aşk" diye bildiğimiz şeyin, (olgunun) bir çeşit illüzyon, bir tür yalan'dan başka

bir şey olmadığını yazmıştı. Bir sürü parmak ısırtan kanıtla beraber hem. "Aşk" bize tabiatın bir hilesidir diyordu üstad. Tabiat bizi, türün (daha sağlıklı/güçlü/ dayanıklı) devamı için, kendimizde bulunmayan farklı

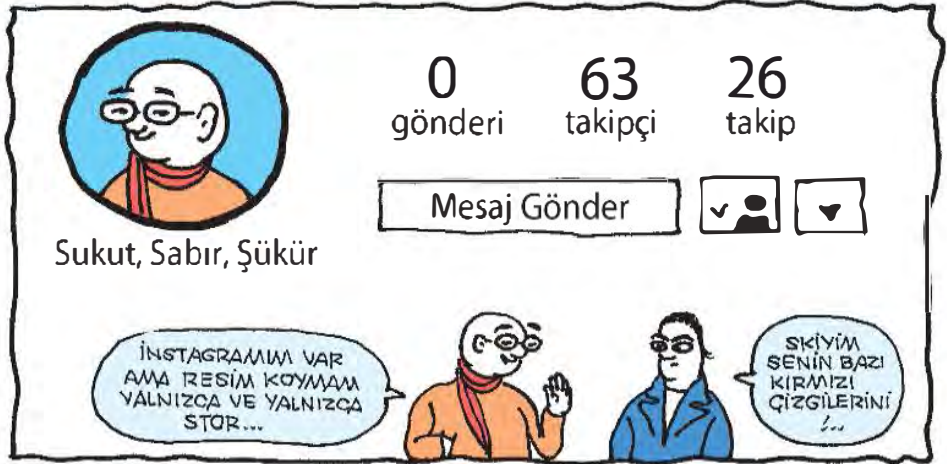
genlerin peşinde koşturup durur. Gen toplamları daha uygun bebekler için yani. (kısanın uzunluğunu, sarışının esmeri, ufak defeğin iri yarıyı beğenmesi gibi) Biz bu tuzağın farkına varamayıp bu karşılaşmaya "aşk" diyoruz. Buna benzer şeyler yazmıştı. (Ben iyice, kısaltıp kuş'a çevirdim. Meraklısı "Aşkın Metafizigi"ni bulup okumalı)

Yani o sevgilisinin düğününü seyredip ağlayan genci görseydi şuna benzer bir şeyler söylerdi üstad, sanki: "O yeni damat da hiç fena değil, boy pos... olur o çocuklar sanki. Boşuna ağlama... Bizler için"

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

- SON -

İnsanlar bensiz nerelerde nasıl eğleniyorlar? Bensiz daha mı güzel eğleniyorlar, hatta kendi aralarında bensizliği mi kutluyorlar? Ben birlikte eğlendiğim insanlara birliktelerken daha fazla eğlenmeleri için vesile mi oluyorum?

İşte bu ve bunun gibi sorular modern insanın açmazlarından ve

çıkmaazlarından sadece biridir. Oysa açmaz dediğimiz şeyler belki de açılmamak üzere tasarlanmış ve çıkmaz dediğimiz sokaklar bizi aynı yolu tekrar fakat farklı bir bakış açısıyla yürümeye davet eden yollardır. Öncelikle açılmamak üzerine tasarlanmış şeyler üzerine düşünelim. Bir şey açılmamak üzere tasarlandıysa aynı zamanda tamir edilmemek üzere tasarlanmış demektir. Oysa satın aldığınız ve yaşadığınız her şeyi tamir etmek sizin en doğal hakkınızdır. En azından deneyebiliriz. Nesneler, duygular, ilişkiler ve deneyimler sizin yaptığınız kerizce bir hareket sonrası bozulmuş olabilir. Ya da bunların içindeki oynar parçalar doğal yaşam sürelerini doldurmuş olabilirler. Peki ne yapacağız? Bizimle birlikte yaşayan eşyalarımızı, duygularımızı,

Dostluk, arkadaşlık.

ilişkilerimizi çöpe mi atacağız? Oysa bir kere bozulan bir şeyin içini açıp neyin bozulduğunu gördüğümüzde, onu elinizden geldiği kadar tamir ettiğinizde ve tekrar çalıştığına tanıklık ettiğinizde bu unutulmaz ve paha biçilemez bir deneyimdir.

Aile yadigarı bir kasetçalarınız var, sabahtan akşama Mustafa Sandal'ın Gölgede Aynı albümünü dinliyorsunuz. Günün birinde kaset bocalamaya, yalpalamaya başlıyorsunuz. O zamana kadar Mustafa Sandal'ın sesi yeni heyecanlara, deneyimlere davet gibi geliyordu; fakat şimdi size anlatamadığı bir sıkıntısı var, duraksıyor, duygularını ifade ederken tereddüt ediyor. Aile yadigarı kasetçaları ve o zamana kadar size her fırtınalı denizde bir deniz feneri olmuş, sizi güvenli limanlara yönlendirmiş Mustafa Sandal kasedini poşede koyup aparmanın önüne mi bırakacağız? Bunlar bunu hakediyor mu? Kimse bunu haketmez. O yüzden onlarla konuşacağız, onlara "neyin var, mutsuz musun ve ben ne yapabilirim?" diyeceğiz. Yani içlerini açacağız.

Kasetçaların içini açmak zor değildir. Zor olan tek şey "ben şu an çok saçma bir şey yapıyorum ve cihazın mekanizmasını tamamen bozacağım"

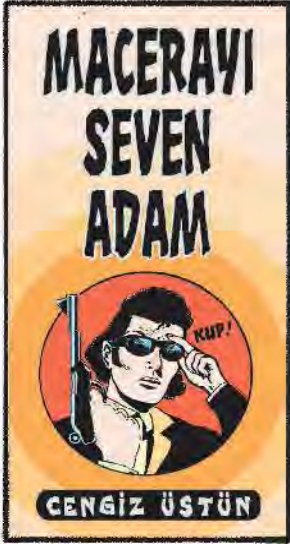

Mustafa Sandal

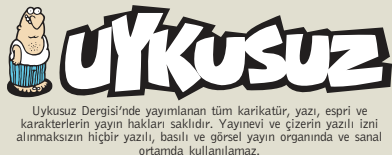
düşüncesinin üstesinden gelmek. Oysa sizin elinizde yıldız tornavida var, kasetçaların üzerinde yıldız vida var. İşler ne kadar ters gidebilir? Tornavidanın uyduğu her vidayı sökünüz. Bu tavsiyeyi insan ilişkileri için de uygulayabilirsiniz. Kasetçaların içini açtığınızda kasetçalar artık devlet dairesi gibi erişilmez, içine girilmez bir kurum değildir. Sizinle konuşan, size derdini anlatan yüzlerce küçük parçadan oluşur. Hepsine merhaba deyin, kendinizi tanıttın, neden

orada olduğunuzu açıklayın. Hareket etmesi gereken parçalar sabit mi duruyor? Sabit durması gereken parçalar hareket mi ediyor? Böyle şeyleri insanlar duygularıyla, sezgileriyle anlar. Gevşeyeni sıkıştırın, sıkışanı gevşetin. Bu tavsiyeleri insan ilişkileri için de uygulayabilirsiniz. Sonra her şeyi elinizden geldiği kadar toparlayın, arkanızda iz bırakmayın. Tekrar çal tuşuna basın, eğer Mustafa Sandal kasedi normal çalışırsa tebrikler. Bir kasetçalar değil, ömürlük bir dost kazandınız.

Peki arkadaşlarınız siz yokken daha fazla mı eğleniyor? Bu ben evde değilken kasetçalar daha güzel müzikler mi çalıyor diye sormakla aynı şeydir. Lütfen garip düşünceleri bir kenara bırakın ve Mustafa Sandal'ın keyfini çıkartın.

.Peki.

Haftalık Mizah Dergisi | 20 ŞUBAT 2019 | Sayı: 599
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4. Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: TÜRKÜVAZ DAĞITIM TEL:0212 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL. Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alic: Murekkep basim) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

